

Byla-li však exekuce bez takového důkazu prvním soudem již jednou podle téhož exekučního titulu povolena a nenapadl-li povinný toto usnesení, neměl rekursní soud důvodu, aby bral totožnost povinného s právním dlužníkem v pochybnost.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1939, R I 516/39.)

První soud povolil vymáhající straně exekuci zabavením pohledávky. Rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Podle § 9 ex. ř. lze povolit exekuci pro jinou osobu, nežli tu, která jest jako oprávněná v exekučním titulu uvedena, nebo proti někomu jinému nežli tomu, kdo jest uveden v exekučním titulu jako povinný jen, pokud se prokáže listinami veřejnými nebo veřejně ověřenými, že nárok v exekučním titulu uznaný nebo závazek v něm určený z osob tam pojmenovaných přešel na ty osoby, od nichž nebo proti nimž jest exekuce navržena. Vymáhající strana tvrdí v exekučním návrhu, že původně se jmenoval povinný Müller a, že po vzniku exekučního titulu byla povinnému povolena změna jména na Miller, ale nepředložila o tom podle § 9 ex. ř. veřejnou listinu, ačkoliv předložení takové listiny jest v takovém případě nutné (Komentář Neumann-Lichtblau, I. díl, str. 71). Měl proto první soud takovýto návrh zamítnouti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jest sice správné, že podle § 9 ex. ř. má vymáhající strana veřejnými listinami prokázati, že pohledávka exekučním titulem vykázaná přísluší jí a proti povinné straně, že ona jest pravou a oprávněnou vymáhající věřitelkou a povinná strana pravou povinnou stranou. Leč v tomto případě toho již potřebí nebylo. Podle obsahu notářského spisu ze dne 30. září 1925, který jest exekučním titulem, přísluší pohledávka proti V. Müllerovi a bylo proto na vymáhající straně, když později zemským úřadem v P. byla povinnému povolena změna jména na Miller, tuto změnu nejen v exekuční žádosti tvrditi jako v daném případě, nýbrž ji i veřejnými listinami prokázati. Avšak, když byla podle téhož notářského spisu povolena též vymáhající straně okresním soudem exekucí v P. již exekuce rovněž proti V. Millerovi dne 29. srpna 1936 č. j. . . . a také dne 20. března 1937 č. j. . . ., aniž by tato usnesení exekuci povolující byla povinným napadena, nebylo již důvodu, aby bylo rekursním soudem bráno v pochybnost, že povinný M. jest pravou povinnou stranou.

Čís. 17458.

Ustanovení § 25 odst. 1 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. dává nespornému soudci toliko možnost provést zjištění práva nebo právního poměru v nesporném řízení, nenařizuje mu však, aby tak činil v každém

případě. Odkázání účastníků na řízení sporné není žádným z důvodů zmatečnosti, uvedených v § 41 uved. zák.

Ustanovení §§ 125, 126 nesp. pat. nebyla porušena (§ 46 odst. 2 nesp. říz.), odkázal-li pozůstalostní soud zákonného dědice na pořad práva proti dědici z posledního pořízení, jež bylo zřízeno v náležitě formě a jehož pravost nebyla popřena, třebaž zákonný dědic tvrdí, že jde jen o dovětek.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1939, R I 654/39.)

Pozůstalostní soud odkázal podle § 125 nesp. pat. na pořad práva dědice, přihlásivší se k pozůstalosti po zůstaviteli bezvý-
mínečně ze zákona s tím, aby do 1 měsíce podali žalobu na vnučku zů-
stavitelovu Martu K., která se přihlásila k pozůstalosti bezvýmínečně
z posledního pořízení ze dne 1. dubna 1933, o němž dědici ze zákona
se přihlásivší tvrdili, že jde o dovětek. Rekursní soud potvrdil
usnesení prvního soudu. Důvody: Marta K. přihlásila se k pozůstalosti
na základě poslední vůle bezvýmínečně a žádala, aby její dědická při-
hláška byla přijata na soud, předloživši poslední vůli a usnesením ze
dne 11. července 1939 byla tato její dědická přihláška přijata na soud.
Soud musí přijmouti každou dědickou přihlášku, která je řádně doložena.
Soud pozůstalostní nemůže se při tom pouštět do zkoumání otázky
platnosti testamentu. Tuto otázku jest právě podle § 125 nesp. pat.
vyřídití sporem. Tím, že byla přijata přihláška Marty K. z testamentu
a podány byly dále přihlášky dědiců ze zákona, nastává tu případ § 125
nesp. pat., kdy nesrovnalosti nutno odklidití sporem. Jsou-li tu dědické
přihlášky sobě odporující, jest soud povinen je všechny přijmouti. Soud
je povinen přijmouti každou dědickou přihlášku, která se děje v pře-
depsané formě (§ 122 nesp. pat.), neboť domnělý dědic může svůj nárok
po čas pozůstalostního řízení uplatňovati jenom touto cestou a může
žalovati teprve, když jej soud na pořad práva odkáže. Jen formální ne-
dostatek přihlášky může přivodití odmítnutí její, materiální nedostatek
k tomu nedává práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Proti srovnalým usnesením nižších soudů uplatňuje dovolací rekurs
nezákonnost a zmatečnost. Oba tyto důvody spatřuje v tom, že prý od-
kázáním stěžovatelky na pořad práva byly porušeny předpisy §§ 125
a 126 nesp. pat., poněvadž prý poslední pořízení ze dne 1. dubna 1935
není závětí, nýbrž pouhým dovětkem, neobsahujícím prý jmenování
Marty K. za dědičku, nýbrž určujícím pro Martu K. jenom dva odkazy.
Leč není zmatečností, když nesporný soudce sám neřešil otázku, zda
zmíněné poslední pořízení jest závětí či dovětkem; § 25 odst. 1 zák.
č. 100/1931 dává sice nespornému soudci možnost provést zjištění
práva nebo právního poměru v nesporném řízení, avšak nenařizuje mu,

aby tak v každém případě činil. Odkázání účastníků na řízení sporné není žádným z důvodů zmatečnosti uvedených v § 41, zákona č. 100/1931 Sb. z. a n. Také není opodstatněn důvod nezákonnosti.

Shora uvedené poslední pořízení bylo zřízeno v náležité formě a pravost jeho nebyla popřena. Proto nebyl porušen předpis §§ 125 a 126 nesp. pat., když byli zákonní dědici poukázáni, aby nastoupili pořadem práva proti Martě K.

Čís. 17459.

Pojištění úrazové je pojištěním ze zákona; vzniká dnem, kdy pojištěnec počal pracovati v podniku nebo v závodě, jenž podléhá úrazovému pojištění dělnickému, nehledíc na to, zda přihláška byla učiněna řádně a včas (§ 1 zák. č. 1/1888 ř. z.).

Nesplnil-li zaměstnavatel přihlašovací povinnost (§ 18, odst. 1 uved. zák.), stihají ho toliko následky podle § 51 uved. zák. Z porušení této povinnosti nemůže zaměstnanci vůbec škoda vzejíti.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1939, Rv I 680/39.)

Žalobce přednesl mimo jiné, že byl zaměstnán u žalovaného jako zemědělský dělník od 12. října 1936 s platem 150 K měsíčně vedle zaopatření a bytu, což prý odpovídá dennímu platu 13.50 K. Od 2. prosince 1936 byl zaměstnán u mlátičky, náležející matce žalovaného, jako přistýlač s platem 15 K denně vedle zaopatření a bytu, což prý odpovídá dennímu platu 23.50 K. I tehdy byl však jeho zaměstnavatelem žalovaný. Dne 12. prosince 1936 utrpěl při mlácení úraz, jímž přišel o pravou nohu. Po propuštění z nemocnice dostal nemocenskou podporu a invalidní rentu úrazové pojišťovny pro Čechy v Praze. Avšak nemocenská podpora a později invalidní renta byly žalobci vyměřeny ze základu 13.50 K denní mzdy a nikoliv, jak správně mělo býti vyměřeno, ze mzdy 23.50 K denně. To zavinil žalovaný tím, že neohlásil nositelům pojištění zmíněné zvýšení mzdy. Rozdíl mezi rentou invalidní, kterou žalobce pobírá a rentou, která mu správně náleží, činí 250 K měsíčně, tedy ročně 3.000 K, jejichž placení se domáhá na žalovaném. Žaloba podaná u pracovního soudu, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Při posuzování věci jest vycházeti z přednesu žalobcova, že pobírá úrazovou rentu, tedy, že Úrazová pojišťovna dělnická uznala jeho úraz za podnikový. Tímto rozhodnutím jest i dovolací soud vázán (Sb. n. s. č. 9780, 11715). Pojištění úrazové vzniká podle § 1 zák. č. 1/1888 ř. z. dnem, kdy pojištěnec počal pracovati v podniku nebo v závodě, jenž podléhá úrazovému pojištění dělnickému, nehledíc na to, zda tu byla učiněna přihláška řádně a včas, jde tu tedy o pojištění ze zákona (ipso